

LBBIS

Richard Osman
Imposibila avere

Titlul original: *The Impossible Fortune*

We know
books

Copyright © Six Seven Entertainment Ltd, 2025
All rights reserved.

Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2025, pentru această ediție.
Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1

e-mail: redactia@crimescenepress.ro

tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax: 021.317.91.43

www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

OSMAN, RICHARD

Imposibila avere / Richard Osman ; trad. din lb. engleză de George Arion

Jr., - București : Crime Scene Press, 2025

ISBN 978-630-6749-06-5

L. Arion, George, jr. (trad.)

821.111

Coperta a fost creată de Richard Bravery - Penguin Random House UK.

Vulpea este de la Shutterstock.

Redactor: ALEXANDRU ARION

Tehnoredactor: LAURA TIBĂR

Bun de tipar: noiembrie 2025

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Richard Osman

IMPOSIBILĂ *avere*

traducere din limba engleză
de George Arion Jr.

CRIME SCENE PRESS
2025

*Dar merită cele câteva lire în plus pe care le scoți din buzunar.
Când bomba explodează în cele din urmă, banii n-o să mai fie o
problemă, nu-i așa?*

*Sigur, nu totul e despre bani. Din anumite puncte de vedere,
chiar din contră.*

Bine, dar – nu-i timp de pierdut.

Ceasul ticăie – și nu doar ceasul.

1

Joyce

Știu, n-am mai scris de mult. Îmi pare foarte rău.

Probabil v-ați întrebat ce-i cu mine. Poate ați crezut că am fugit în Bahamas cu un dresor de câini de poliție. De fapt, asta e visul pe care l-am avut aseară. Apoi m-am trezit pentru că Alan lătra la o verviță pe care o văzuse pe geam.

Am fost doar foarte ocupată cu nunta, nici n-am avut timp să gândesc. A fost un vârtej.

Florile, tortul – cum poate un tort să fie în halul ăsta de scump? E vorba doar de ouă, zahăr și nițică margarină, nu-i așa? Știu că e ornat, dar totuși... Apoi rochia, care a fost o parte distractivă, am băut cu toții șampanie cu suc de portocale. Am fost chiar la un salon de unghii – sigur, am mai văzut saloane de unghii, dar mereu am fost prea timidă să intru. S-au purtat foarte drăguț și poate că o să mă mai duc o dată dacă se mai căsătorește cineva.

Măine e ziua cea mare. O nuntă într-o zi de joi? Știu – care-i treaba cu noi și joia?

Nu în fiecare zi se căsătorește fiica ta. Unora de pe aici li se căsătoresc nepoții, dar nu și Joanna, ea nu s-a grăbit și cred că, probabil, a fost mai bine așa, indiferent ce aș fi comentat eu de-a

lungul anilor. Și când te gândești că anul trecut pe vremea asta încă mai era cu directorul clubului de fotbal!

Asta înainte de Paul.

Joanna și Paul s-au întâlnit online. Lumea – în fine, Ron – îmi spune deseori că ar trebui să încerc și eu *online dating*, dar eu îmi fac griji că, de fapt, nu vor decât să pună mâna pe datele cardului tău de credit. Ibrahim m-a avertizat să nu spun niciodată cuiva din parc numele lui Alan, pentru că s-ar putea folosi de această informație ca să-mi fure parola. I-am zis că nu folosesc numele lui Alan în vreuna dintre parole, dar el a insistat. Așadar, dacă mă întreabă cineva despre Alan, le spun că-l cheamă Joyce. Iar dacă mă întreabă cum mă cheamă pe mine, îmi iau politicos la revedere.

Am vorbit despre flori, tort, rochie și așa mai departe, dar nu v-am spus că eu și Joanna *ne-am certat* în legătură cu toate, și multe altele pe lângă – de exemplu, să nu se cânte niciun imn, doar „Backstreet Boys”. S-a ajuns în punctul în care am fost nevoită să zic: „Dacă nu vrei ajutorul meu, spune-mi și gata!”, iar ea a spus: „Nu vreau să mă ajuți, mama”, la care eu am izbucnit în plâns, ceea ce a făcut-o și pe Joanna să izbucnească în plâns și să-mi spună că bineînțeles că vrea s-o ajut, iar eu am recunoscut că îmi dau seama că mă bag peste tot, iar sârmanul Ibrahim a intrat în toiul scenei, apoi a ieșit ușor cu spatele din cameră. Am mai spus-o și înainte: Ibrahim nu-i vreun neghiob, cu excepția situațiilor când e vorba despre câini și parole.

Eu și Joanna avem idei diferite despre nunți, cum era de așteptat. Dacă avem perspective diferite despre gluten, cu siguranță o să avem idei diferite despre majoritatea lucrurilor. Eu am un fel de a face lucrurile (șlefuit de-a lungul unei vieți fericite), iar ea are felul ei de a le face – Ron îi spune „felul dă Londra”.

Prima ceartă a avut loc la patruzeci și cinci de secunde după ce ea și Paul mi-au spus că se căsătoresc. Am fost încântată. Sigur, s-a întâmplat la puțin timp după ce s-au cunoscut, iar pe Netflix

auzi de tot felul de povești, dar chiar și așa am fost încântată. Paul e minunat, nu seamănă deloc cu cei cu care iese Joanna în mod normal și care, în mare măsură, par să fie milionari sau americani. N-am nimic împotriva milionarilor sau americanilor, nici vorbă, uitați-vă la George Clooney, de exemplu, însă viața o condimentezi prin diversitate, iar Paul este profesor la o universitate (doar la Middlesex, dar chiar și așa). Să fii profesor e o slujbă pe toată viața, așa cum a fi milionar sau președinte de club de fotbal nu este.

Așadar, prima ceartă.

Tocmai o îmbrățișasem pe Joanna, îl îmbrățișasem și pe Paul și apoi am întrebat-o pe Joanna dacă urma să fie o nuntă mare, iar ea mi-a spus că nici vorbă, nu, voia o nuntă mică, intimă, la care eu am spus... Nu-mi amintesc exact cuvintele, dar ceva de genul: „Ah, ce păcat, dar nu-i nimic”, ceva foarte neutru, doar mă știți, la care ea: „Ce e păcat?” A întrebat foarte politicos, pentru că era și Paul de față, dar mi-am dat seama că se anunțau necazuri, așa că mi-am zis, ei bine, dezamorsez eu situația, și am răspuns: „Ei, nu mă lua în seamă pe mine, doar mă gândeam că, fiind o mireasă mai în vârstă, s-ar putea să vrea să vină mai multe persoane”, iar ea, din nou, păstrându-și calmul: „O mireasă mai în vârstă?” Eu am zis „Nu, nu mai în vârstă, doar că în cazul multora care se căsătoresc în acest punct al vieții e vorba despre o a doua căsnicie, după un divorț” și, din nou, mi-am dat seama că n-am ajutat cu nimic. În momentul acela Paul a spus ceva, dar niciuna dintre noi nu l-a ascultat pentru că eram conștiente că ne aflăm într-un punct foarte sensibil al discuției. Joanna a zâmbit (dar nu și cu ochii, așa te prinzi de situație) și a spus că o nuntă mică i se potrivește de minune, că e nunta ei și că asta o să se întâmple. I-am înțeles punctul de vedere, dar mă știți cum sunt, am capul plin de domnișoare de onoare și plasatori chipeși, buchete și dansuri. Ceva ca în *Bridgerton*, dacă v-ați uitat. Vedeam o mulțime

de prieteni fericiți, ștergându-și cu toții lacrimile și complimentându-mi părăria. Îi vedeam pe Elizabeth, Ron și Ibrahim alături de mine. Eu eram în primul rând, ei puteau să stea în spate. Se puteau apleca în față ca să-mi spună ce frumos arăt. Toate astea mi se învăteau prin cap când am spus „Sigur știi tu mai bine, ca întotdeauna, nu-i așa?” Iar atunci Joanna l-a rugat pe Paul să se ducă să ne facă un ceai.

Acum, că am scris, îmi dau seama că aș fi putut gestiona lucrurile altfel.

Joanna s-a apropiat foarte tare de mine și mi-a spus că n-are de gând să-și piardă cumpătul, că probabil o să lase să treacă optsprezece luni de la nuntă înainte să-i dea lui voie s-o vadă complet dezlănțuită (nu era momentul, dar am vrut să-i spun că are perfectă dreptate; când Gerry m-a văzut prima oară ieșindu-mi din minți, locuiam deja într-un apartament cu trei camere din Haywards Heath și eram însărcinată, așa că era mult prea târziu ca să mai dea înapoi). Apoi mi-a spus că o să aibă o nuntă mică, fără multă vânzoleală, dar cu iubire din belșug, la care eu am replicat că sunt conștientă că n-ar fi trebuit să spun nimic, că o nuntă mare nu înseamnă vânzoleală și că poate nu gândește limpede, iar atunci s-a întors Paul și a întrebat unde e laptele. Amândouă am răspuns „Frigider” fără să ne luăm ochii una de la alta.

Apropo, știam că are dreptate, chiar știam. Dar am fost entuziasmată de nunta ei încă dinainte să se nască și am derulat-o în minte de foarte multe ori, de asta eram atât de nerezonabilă. Acum îmi dau seama, dar atunci nu. Când ne-am căsătorit, eu și Gerry nu ne-am permis o nuntă mare. A fost o zi minunată, dar a fost mică, doar părinții noștri, vecinii noștri de la numărul 17 (dar nu și de la numărul 13, din cauza unui incident cu o foarfecă pentru garduri vii), cavalerul de onoare al lui Gerry, de la serviciu, câteva dintre prietenele mele asistente și două verișoare care

n-au acceptat un refuz. După aceea am mâncat sandvičiuri la pub (în separeu), iar a doua zi ne-am întors la lucru.

În fine, i-am povestit Joannei toate astea. Mi-am dat seama că eram pe picior greșit și m-am gândit că dacă amintesc de Gerry reușesc să mai câștig niște timp. Apoi ea s-a aplecat în față, m-a luat în brațe și a spus: „Mi-l tot imaginez pe tata cum mă conduce la altar” și, ei bine, eu nu aveam nevoie să-mi imaginez asta pentru că mi-am imaginat-o de atâtea ori încât pentru mine a devenit realitate, am îmbrățișat-o și eu și mi-am dat seama că viața nu poate fi mereu ca în *Bridgerton*.

Deci Joanna plângea gândindu-se la tatăl ei, iar eu plângeam pentru că mă gândeam și eu la el, iar atunci Paul a venit cu două cești de ceai și a spus „N-am găsit nici zahărul, dar mi-a fost prea frică să întreb”. Exact asta ar fi spus și Gerry, așa că mi-am dat seama că nu-mi pasă dacă nunta e mare sau mică, nu-mi pasă decât de fiica mea frumoasă și de bărbatul acela minunat – cu toate că, mică sau nu, Joanna nu mă putea opri să-mi cumpăr o pălărie nouă.

Paul ne-a dat amândurora câte un ceai și câte un șervețel, eu i-am spus Joannei că o iubesc, ea mi-a spus că mă iubește și ea, iar Paul a intervenit: „Pe viitor, unde e zahărul, totuși?” I-am răspuns că în dulăpiorul de deasupra cuptorului cu microunde, iar Joanna m-a întrebat dacă în microunde sunt bijuterii sau cocaină, sau poate un pistol, și eu am răspuns că nu. Din punctul ăsta de vedere a fost un an liniștit.

Încă ne întâlnim în fiecare joi, bineînțeles, eu, Elizabeth, Ron și Ibrahim, și mergem zilnic în vizită unii la alții (mai puțin la Elizabeth, ea încă are nevoie de timp), dar de o bucată de vreme am reușit să evităm orice fel de necazuri.

I-am spus Joannei că Elizabeth, Ron și Ibrahim o să se bucure să o cunoască și că o să înțeleagă că e o nuntă mică și că nu o să pri-mească invitații, iar Joanna mi-a spus că normal că ei sunt invitați,

la care eu am zis „E prea mult, o nuntă mică e o nuntă mică, sigur sunt alții care au prioritate” și Joanna a zis „Mamă, când spui că vrei o «nuntă mare», la ce te referi?” I-am răspuns că „Ei, vreo două sute, cam așa e numărul la care mă gândesc”, iar ea a răs. Mi-a spus că prietena ei Jessica (Jacinta? Jemima?) a avut opt sute de invitați la nunta ei din Maroc.

Așa că am întrebat-o pe Joanna ce înțelege ea printr-o nuntă mică, iar ea mi-a răspuns „Vreo două sute, mamă.”

Deci așa. Joanna are nunta mică pe care și-a dorit-o mereu, iar eu am nunta mare pe care mi-am dorit-o mereu. Câteodată e bine să fii diferit de copiii tăi.

Apoi am întrebat dacă pot să vină și Bogdan și Donna, sau poate chiar Chris și Patrice, iar Joanna mi-a spus să nu-mi forțez norocul, dar că pot să vină la petrecerea de seară, unde aveau să fie vreo patru sute de invitați. O nuntă chiar mică, Joanna...

În sfârșit, hainele mele de nuntă sunt călcate și întinse pe patul pentru musafiri. Mă tot duc să mă uit la ele. Noua mea pălărie e într-o cutie. Mark de la firma de taxi Robertsbridge a făcut rost de un microbuz ca să ne ducă pe toți la locație mâine. Nu e o biserică, deși în visurile mele așa a fost, ci o casă cochetă de la țară, din Sussex, care de fapt e mai frumoasă decât ar fi fost o biserică și m-a învățat că nu întotdeauna trebuie să te încrezi în visurile tale – sau că trebuie să le dai voie și celorlalți să aibă visuri.

Așa că data viitoare când mai auziți de mine o să fiu soacră. De asemenea, Archie, tatăl lui Paul, este văduv, are un pic peste optzeci de ani, mustață și aerul unui bărbat care are nevoie de cineva să aibă grijă de el. În planul meselor văd că stau lângă el, în capul mesei.

Pentru că, dacă necazurile au fost puține, la fel a fost și iubirea.

Așa că hai cu ziua de mâine, hai cu iubirea și hai fără necazuri!

JOI

2

Elizabeth începe să simtă din nou. Ce anume mai exact, n-ar putea spune. Dar e ceva acolo, și nu e doar brandy-ul. A intrat în alertă, dar deocamdată nu-și dă seama de ce.

În stânga ei, Ron ridică o bere în apusul de Sussex.

-- Am fost io la multe nunți, în principal ale mele, da' asta a fost cea mai tare de până acum. Pentru Joanna!

– Pentru Joanna, întărește Ibrahim, ridicând un pahar de whisky.

În timpul ceremoniei a plâns chiar mai mult decât Joyce.

– Și pentru Paul, spune Joyce. Nu uita de Paul.

– Strașnic discurs a ținut cavalerul lui de onoare, comentează Ron.

Cavalerul de onoare. Elizabeth s-a tot gândit la el.

– A avut emoții, remarcă Joyce.

– Oricum, nu se face să vomiti, comentează Ron. Nu tu te căsătorești, amice.

– A atras atenția, e de acord Ibrahim.

Chiar înainte de nefericitul episod cu voma, ceva la individul acela nu era în regulă. Oare asta a tot simțit Elizabeth? Ar fi putut să jure că la un moment dat s-a uitat la ea. Doar o privire trecătoare, dar intenționată.

– Ție cum ți s-a părut, Elizabeth? întrebă Ibrahim.

Elizabeth se gândește o vreme și reușește să schițeze un zâmbet. Zâmbetul e autentic, știe asta, și mai știe că într-o zi o să fie mai larg.

– A fost minunat. Au părut foarte fericiți. Și Joyce pare foarte fericită.

– Nu i-a stricat jumatea de sticlă de șampanie, comentează Ron.

Joyce sughiță ușor. Cei patru prieteni privesc apusul în tăcere. Au terasa amplă de piatră a casei numai pentru ei. Dinăuntru se aud muzică și râsete.

Elizabeth se uită la prietenii ei și se gândește la Stephen. Joyce observă asta – Joyce observă totul – și îi pune mâna pe braț lui Elizabeth.

– Mulțumesc că ai venit, Elizabeth, zice Joyce. Știu că încă ți-e greu.

– Aiurea, răspunde Elizabeth, gata să se lanseze într-o prelegere despre cum trebuie să fii în stare să te bazezi pe tine însuși.

Dar Joyce are dreptate: încă îi e greu. De fapt, aproape imposibil. Mai ia o înghițitură de brandy și lasă privirea în jos.

– Aiurea.

Elizabeth se întoarce când Joanna trece prin ușile duble care dau pe terasă.

– Mă întrebam eu unde v-ați fofilat. Ce faceți? Băgați în venă? Ron se ridică și o îmbrățișează.

– Căutăm doar cinci minute de liniște. Ce face cavalerul de onoare?

– Nick? întrebă Joanna. Se rehidratează.

Nick, așa îl chema. Nick Silver.

– Și fața de masă? se interesează Ibrahim.

– Distrusă, răspunde Joanna. O să plătim din garanție. Bun, cine are chef de dans? Mamă? Toată lumea vrea să danseze cu tine. Par să te găsească fermecătoare.

– Chiar sunt fermecătoare, zice Joyce, apoi sughite iarăși. De acolo ți se trage și ție.

Ron o ajută să se ridice în picioare.

– Ce zici, Joyce, poate are tatăl lui Paul chef de dans?

– Nu mă interesează, răspunde ea.

– Ce-i drept, intervine Ibrahim, i-ai ținut mâna pe genunchi tot timpul cât am mâncat.

– Îi uram bun-venit în familie, spune Joyce.

– În viața mea n-am auzit să i se zică așa, comentează Ron și își dă pe gât berea.

– Ibrahim, mă întrebam dacă ai vrea să dansezi cu mine, zice Joanna.

– Ar fi plăcerea mea, răspunde el și se ridică. Ce să fie? Fox-trot? Quickstep?

– Orice reușești pe „Like a Prayer” de la Madonna, spune Joanna.

Ibrahim încuviințează dând din cap.

– Vom improviza.

Acum toată lumea e în picioare și se îndreaptă spre ușă. Dar Elizabeth rămâne pe loc. Joyce îi pune prietenei sale o mână pe umăr.

– Vii?

– În zece minute, răspunde ea. Mergeți și distrați-vă.

Joyce o strânge ușor de umăr. Ce delicat s-a purtat Joyce cu ea de când a murit Stephen... Nu tu prelegeri, nu tu omilii, nu tu cuvinte goale. A fost prezentă când a simțit că e nevoie, a fost absentă când și-a dat seama că Elizabeth avea nevoie de timp singură. Ron a fost lângă ea s-o îmbrățișeze, Ibrahim, marele psihiatru, a încercat să o împingă într-o direcție sau alta, crezând că ea n-o să

observe. Dar Joyce? Elizabeth a știut dintotdeauna că Joyce posedă o inteligență emoțională care ei îi lipsește, dar eleganța cu care s-a comportat în ultimul an a fost extraordinară. Gașca dispare printre uși, iar Elizabeth e singură din nou.

Din nou? Acum Elizabeth e mereu singură. Mereu singură și niciodată singură – așa e durerea.

Soarele a dispărut în spatele South Downs. Mereu singură, dar niciodată singură. Lui Elizabeth i se activează iarăși simțurile. Dar de ce?

Dinspre o cărare mărginită de copaci din stânga ei, de sub terasă, aude un zgomot. Din spatele unui stejar înalt apare un bărbat care se îndreaptă spre ea.

Deci asta era motivul: cineva care stătea acolo în semiobscuritate. Asta era sentimentul care se redeşeptea. Când bărbatul începe să urce treptele de piatră pe terasă, silueta acum familiară a lui Nick Silver, cavalerul de onoare, pătrunde în lumină. Face semn din cap spre scaunul de lângă Elizabeth.

– Se poate?

– Sigur, răspunde ea.

Din casă aude chiote. Fără îndoială e Ibrahim, în plin dans. Nick se așază.

– Tu ești Elizabeth, spune Nick. Știi că știi asta.

– Mă tem că da, răspunde Elizabeth.

Observă cu ușurare că Nick și-a schimbat cămașa.

– Cu ce pot să vă ajut, domnule Silver?

Nick dă din cap. Se uită la cer, apoi din nou la Elizabeth.

– Chestia e că azi-dimineață cineva a încercat să mă omoare.

– Înțeleg, spune Elizabeth.

Ceva se activează dintr-odată în interiorul ei. În ultimul an și-a simțit inima ca pe o mașinărie, o pompă mecanică ce a ținut-o în viață împotriva voinței sale, dar acum simte din nou că ar fi din carne.

– Sunteți sigur?

– Convins, zice Nick. Când știi, știi, nu-i așa?

– Și aveți dovezi? întrebă Elizabeth. Mulți din generația dumitale pot avea accese exagerate de dramatism.

Nick își ridică telefonul.

– Am dovezi.

Elizabeth simte cum o gravitație familiară o atrage spre ecran. Oare ar fi mai bine să se ferească cât încă mai poate?

– Are cineva vreun motiv să vă omoare? întrebă ea.

Nu se ferește. Bineînțeles că nu se ferește. Încotro s-ar putea feri? A rămas fără pământ solid sub picioare.

Nick încuviințează.

– Da. Un motiv foarte întemeiat, la drept vorbind.

În mintea lui Elizabeth se deschide un drum. E o potecă veche, acaparată de buruieni, dar o vede.

– Și știți cine anume?

– Rămâne doar între noi, da? zice Nick. Pot să am încredere în tine?

– Asta e o întrebare la care trebuie să răspundeți dumneavoastră, domnule Silver, nu eu, spune Elizabeth.

Bărbatul tremură în seara călduroasă.

– Pot să-ți dau niște nume, da.

– Mai mult de o persoană vrea să vă omoare? întrebă ea ridicând din sprâncene. Îmi pareți destul de inofensiv.

– Mulțumesc, spune Nick.

– De ce ați venit la mine? întrebă Elizabeth. În loc să mergeți, de exemplu, la bunii noștri prieteni din poliție?

– Eu doar..., începe Nick. Nu vreau să spun poliției, din tot felul de motive, și am auzit de tine de la Paul. De reputația ta.

– Sunt convinsă că a exagerat, replică Elizabeth.

Câteodată uiți că ți se duce buhul.

– Mă întrebam..., spune Nick privind-o cu o teamă pe care ea a mai văzut-o de multe ori.

E teama unui om care are un picior în prăpastie.

– Dacă îți spun totul, știi pe cineva care m-ar putea ajuta?

Elizabeth fusese gata să refuze invitația la nuntă, să rămână acasă și să citească. Să se uite la fotoliul lui Stephen. Să se pedepsească singură. Dar, în loc de asta, acceptase. Ceva îi spusese că era momentul să o ia de la capăt. Se gândise că, poate, datorită prilejului de a vedea iubirea cu ochii ei, dar nu, se dovedea ceva mult mai bun de atât: un cavaler de onoare amenințat cu moartea.

Necazurile seamănă mult cu iubirea: la momentul potrivit, te vor găsi. Iar acum pe ea o găsiseră la nuntă.

Dacă știe pe cineva care-l poate ajuta? Elizabeth se uită la Nick, dă aprobator din cap și îi strânge mâna.

– Doamne Silver, da.

3

– Și dacă au pază? întreabă Connie Johnson și mușcă din *pain au chocolat*.

– Îi omori? sugerează Tia.

Connie aprobă dând gânditoare din cap. Sigur, nu pare nerezonabil. Nu asta ar face ea, dar nu poți s-o acuzi pe Tia că n-ar gândi lucrurile până la capăt. Încearcă să facă impresie bună.

– Sau le iei familia ostatică? adaugă Tia, în mod limpede sperând că a nimerit răspunsul corect.

Povestea asta a fost ideea lui Ibrahim. Poate că n-a funcționat chiar cum și-a imaginat el, dar nimeni nu-i poate face vreo vină lui Connie, nu?

Cât încă era la Închisoarea Darwell, înainte de „nefericitul” viciu de procedură și de eliberarea ei ulterioară, Ibrahim îi făcuse o propunere. „Trebuie să dai ceva înapoi societății, Connie”, spusese el. Apoi avusese loc o ceartă scurtă, în timpul căreia Ibrahim fusese nevoit să explice că nu se referea la vreo sumă de bani sau la alte bunuri peste care poate că dăduse ea de-a lungul carierei înfloritoare, ci la a ajuta pe cineva mai puțin norocos decât ea însăși – „Din nou, nu cu bani, nu intra în panică” – și o lămurise de ce considera că ea ar fi un mentor excelent pentru deținutele mai tinere de la Darwell. „Să împărtășești din înțelepciune”, spusese Ibrahim. „Niște lecții de viață.” O asigurase că avea să-i facă bine.

O cunoștea pe Tia Malone de la cursul de artă, unde tânăra fusese prinsă furând lipici. O abordase într-o zi, la prânz, și nu după